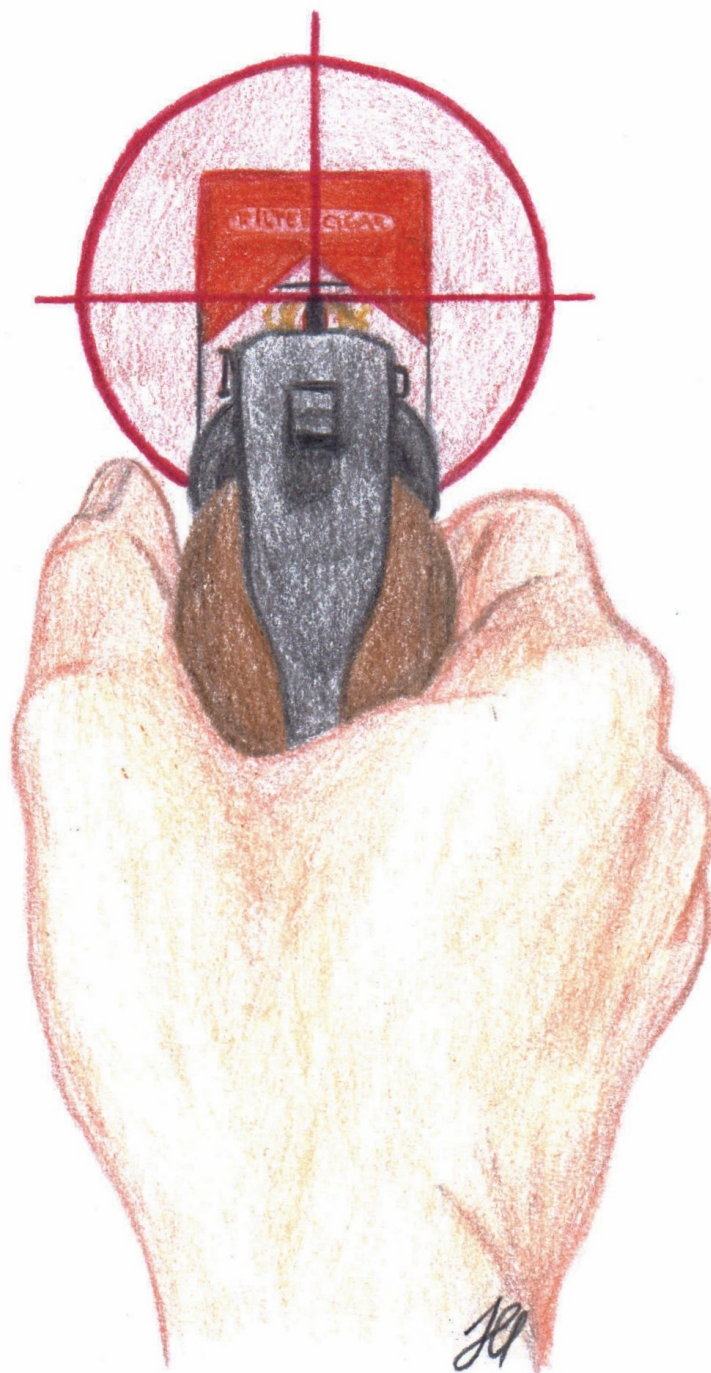




Jdem' na čmouda?

Kam v létě za hudbou?

kultura

ausländischer Frühling

Seite 14

Co kde najdeš

	I slova	
slovo ředitele		3
slovo šéfredaktora		3
	I životní styl	
moderní gymnastika		4
	I rozhovory	
s Ondřejem Vitulou		5
s Ing. Marcelou Hallovou		6
	I maturita	
4.A		8
4.B		9
4.C		10
4.D		11
	I absolventi	
Prof. Ing. René Kizek a doc. RNDr. Vojtěch Adam, Ph.D.		12
	I názory	
další rok na chemické za námi		13
	I jaro	
brněnské		14
vesnické		14
zahraniční		15
	I téma: kouření	
Jdem' na čmouda?		16
	I kultura	
Jazzfest		18
recenze: Proměna		19
hudební pozvánky		19

Vážené kolegyně, kolegové, studentky, studenti,

máme za sebou jedno z nejnáročnějších období školního roku. Připomeňme si zásadní aspekty: přijímací řízení, společná část maturitních zkoušek, profilové části maturitních zkoušek či akt vyřazení absolventů s předáním maturitního vysvědčení. Tyto i další aktivity vypovídají o blížícím se konci výuky a čase prázdnin a dovolených.

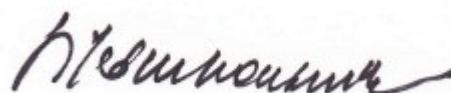
Stávající období je v letošním roce poznamenáno zrušením cyklisticko-vodáckého kurzu z důvodu povodní na řekách Nežárce a Lužnici. Deštivé počasí způsobilo katastrofální situace v mnoha oblastech ČR a v dalších evropských zemích. Důsledkem může být i zrušení návštěvy kolegů z drážďanského Institutu pro životní prostředí a chemická povolání. Projevme proto účast lidem, které tato pohroma zasáhla.

V druhé polovině června se více než 80 žáků zúčastní pobytu v Chorvatsku. Věříme, že podmínky pro pobyt budou výborné podobně jako v minulých letech. Informace z Makarské riviéry jsou pozitivní, proto doufáme, že tomu tak opravdu bude.

Školní rok 2012/13 se blíží k závěru. Děkuji všem, kteří se podíleli na jeho kvalitním průběhu. Výsledky v odborných, kulturních, sportovních soutěžích a rovněž výsledky z maturitních zkoušek vypovídají o poctivé práci řady lidí.

Rádi bychom popřáli studentům, rodičům i zaměstnancům klidnou dovolenou a načerpání sil pro nový školní rok. Na počátku vytouženého času volna si připomeneme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu. Uctěním jejich památky vyjadřujeme díky za to, co zde zanechali. Vzpomeňme např. vytvoření hlaholice, překlady Bible, dále přípravu a částečné zavedení norem pro řízení společnosti. Jejich aktivity směřovaly ke změnám smýšlení, změnám, které naše předky zařadili mezi kulturní národy světa. Papež Jan Pavel II. zdůraznil význam těchto soluňských bratří pro budování křesťanské Evropy a pro jednotu Východu a Západu. Dílo Cyrila a Metoděje je odkazem pro současnost i budoucnost. Prosím, vzpomeňme tohoto výročí.

Ještě jednou všem děkuji za spolupráci. Přeji prima prázdninové dny pro oddych a načerpání nových sil.



ředitel školy

Smajlíci

Prvně musím všechny, kteří již po přečtení titulku uvažují o provokaci v podobě extáze – slangově smajlíka – hned v předmluvě, vyvést z omylu. Ne, nebudu psát o extázi.

Proč však zmiňuji právě smajlíky nezůstane záhadou. Po roce působení v časopise a „přežvýkaných“ několika tisících slovech jsem zažil snad největší nápor smajlíků v textech. Byly to především příspěvky do mimořádné rubriky maturita a musím podotknout, že byt' můj nekompromisní backspace a delete všechny smajlíky vymazali, všichni jistě poznají, kde a v jaké hojnosti smajlíci byli. Sem by se mi také jeden hodil, ale nebudu se vyvyšovat. :)

Smajlíky v poslední době nadužívám i já. Dlouhodobými úvahami jsem došel k závěru, že si tak kompenzuji vnitřní úzkost z čekání na konec školního roku.

Dovolte mi na konec poslední předmluvy letošního školního roku popřát účastníkům příjemný pobyt v Chorvatsku. Zároveň všem přeji co možná nejpříjemněji a nejpohodověji strávené léto. Čau v září!



šéfredaktor

Moderní gymnastika

Pro někoho jen hloupý sport, který dělají jen tupé anorektické holky, pro někoho zase týrání a lámání holčiček a někdo jen žasne nad tím, co lidské tělo dokáže. Ale v podstatě nikdo neví, co vše gymnastika obnáší.

Kolik dřiny, odříkání a utrpení si holky musí prožít. Vstávání v 5 ráno a celé dny na „place“. Kolik modřin, slz, zranění, psychického napadání si gymnastky protřpí.

I přesto všechno se snaží být každou volnou chvílí na tréninku, aby se jen o krůček přiblížily ke svému cíli. Je to tvrdý sport, ale to vidí jen ti, co ho opravdu dělají a prožívají. Přes všechnu tuto dřinu musí vypadat ladně, krásně a přirozeně.

Čím je gymnastika pro mě ?

Pro mě je to to nejlepší, co mě potkalo, protože na konci tohoto „maratonu“ se vždy ukáže odměna. Povzbuzování a potlesk na závodech mě vždycky utvrdí v tom, proč to dělat.

Když jsem byla malá, byla jsem takový andílek s ďáblem v těle a vždy, když jsem slyšela nějakou hudbu, začala jsem tancovat. Naši už moc nevěděli, jak mě zabavit, co si se mnou mají počít a jak naložit s mým „talentem“, tak mě mamka ve 3 letech přihlásila na cvičení. V podstatě ani nevěděla, co to je. Mě to ale opravdu bavilo a nikdy jsem se nezastavila. Přišla jsem ze cvičení domů a ukazovala mamce, co jsem se ten den naučila.

V průběhu času se ukázalo, že ten talent, který se ve mně probouzel, když jsem zaslechla nějakou hudbu, ve mně opravdu byl. Z přípravy jsem se během měsíce dostala do normální gymnastiky. Po půl roce mě trenérka poslala na moje první závody, které jsem vyhrála, a tím se nastartovala má gymnastická kariéra. Jezdila jsem na závody každý víkend a svátky.



Začali si o mě říkat i trenérky jiných oddílů. Hostovala jsem ve třech oddílech, kde jsem získávala nové zkušenosti, kamarádky, soupeřky a úspěch. Na denním pořádku byly 2 tréninky, uvolňování ze školy, vážení se před a po tréninku.

Zhruba v 10 letech se má kariéra začala zbrzdovat. Začaly totiž zdravotní problémy (bolesti v kolenech, zádech, třísech apod.). V tomto období jsem byla více na ortopedii, elektroléčbách a rehabilitacích než doma a ve škole dohromady. Po těchto problémech jsem se docela držela a bývala na stupíncích, ale bolesti se zvyšovaly a to znamenalo ulevování v různých obtížných prvcích, abych mohla ještě závodit. Byla jsem ochotna udělat pro tento sport vše a nikdy jsem ničeho nelitovala. Ani jedné minuty strávené na tréninku, ani jedné slzy, ani modřiny...

V současné době dělám trenérku malých holčiček, je to můj odkaz. Jsou to opravdu šikovné slečny a jsem na ně velice hrdá, už v 7 letech se dostaly na Mistrovství české republiky. Sice jsem každou volnou chvíli trávil a trávím v tělocvičně, ale nikdy mi to nevadilo, naopak mě to naplňuje a jsem tam šťastná. Je to takový můj druhý domov. Mám tam spoustu kamarádek a získala jsem skvělou průpravu do života. Díky tomuto vím, co je to bolest, disciplína i dřina. A když něco chci, musím si jít za tím a udělat pro to vše, i když mě od toho ostatní odrazují. Miluji tento sport a jsem mamce vděčná, že mě ve 3 letech přihlásila do cvičení.

foto a text Eva Vojtková

Jelikož je měsíc duben hlavně časem maturit, rozhodli

*jsme se pro Vás udělat rozhovor s **Ing. Marcelou***

***Hallovou**, která je právě jednou z třídních učitelů letošních maturantů.*

Pamatujete si na svá maturitní léta?

Nelze zapomenout. Naše třída se dodnes schází i s paní profesorkou Hradilovou, naší třídní. Pracuji ve škole, kterou jsem studovala a denně zde potkávám dva z mých spolužáků (hádanka pro nezasvěcené čtenáře).

Jak na tuto životní etapu vzpomínáte?

Byla to léta cestovatelská. Cestování bylo koníčkem naší třídní a díky tomu jsme v rámci tehdejších možností projeli kus Evropy. A vzpomínka na maturitní zkoušku? Při zkoušce z analytické chemie mne pan profesor doslova dusil na principu přístroje, jehož název jsem nikdy neslyšela. Prý jej máme v laboratořích a pracovali jsme na něm. Po zkoušce jsem utíkala do laboratoří a zjistila, že takový přístroj ve škole opravdu nikdy nebyl. Zkoušející totiž dříve pracoval na Vojenské akademii a pár let i v zahraničí a tak si zřejmě spletl pracoviště. Ale mýliti se je přece lidské.

Jaké je uplatnění studentů naší školy?

O naše maturanty je v praxi velký zájem. Zaměstnavatelé už nedávají nabídky pracovních míst na pracovní úřad, ale přímo do školy. Naši velcí sociální partneři, např. Gumotex, a.s., Starobrna, a.s. nebo Synthon, s.r.o. se podíleli na tvorbě ŠVP a tam zapracovali své požadavky na absolventa chemické průmyslovky. Takže my vlastně „šijeme na míru“.

Jaký je Váš názor na přípravu studentů na maturitu?

Pozorujete na studentech nějaké změny během maturitního období?

Na základní škole jste jeli v osobáku, teď sedíte v rychlíku a čeká vás přestup do Pendolina. Nechci strašit, jen naznačuji. Abyste se vyvarovali zklamání, které mnohdy nesou nejhůř právě vaši rodiče.

Co se týče stresu nebo nervozity, tu u maturantů často pozoruji. Pro vyučující a třídní 4. ročníků je duben zátěžový měsíc, taková směna v kamenolomu. Studenty čeká něco nového a oni neví, jaké to bude. Pro některé bude maturitní zkouška nečekaně lehká, pro mnohé to bude těžký zápas a někteří uspějí až při second servisu. Šťěstí přeje připraveným!

Bude se Vám po letošních studentech stýskat?

Určitě, prožili jsme spolu 4 roky života, smích, úspěchy, někdy i slzy a řešili i smutné záležitosti.

V životě středoškoláka je to vlastně velký časový úsek.

Jak na ně budete vzpomínat?

Zůstanou vám fotografie, dárky, přijdou setkání. Chcete, aby všichni byli úspěšní a někteří studenti vám v té bohubilé činnosti velmi zdatně brání. Na špatné zapomenete, v paměti zůstává to hezké, veselé. Ale když se učitelé podaří odvrátit hrozící nebezpečí, například dobrovolný odchod žáka ze školy a pak mu vydáváte maturitní vysvědčení s vyznamenáním, to je pak *veselá historka z natáčení*. Na takového mého studenta si vzpomenu vždy, když si беру náhrdelník z kamenů, který mi po maturitě přinesl.

Je podle Vás lepší dlouhodobá maturitní práce nebo praktická maturitní zkouška?

Jsem pro praktickou maturitní práci. V daném čase musí pracovat každý sám za sebe. Je ale nová doba a nechci tímto tvrdit, že dříve to bylo lepší. Změny se prostě dějí.

Mám na vás otázku jako na výchovnou poradkyni na této škole: Zajímá nás, co podle Vás způsobuje studijní problémy žáků?

Za studijními problémy žáků hledám zdroj tohoto stavu. Mohou to být problémy v minulosti, rodině, v osobním vztahu nebo ve třídě. Úspěch vás posouvá dopředu a ve škole je šance být úspěšný. Nemusí to být jen úspěch ve studiu, ale třeba ve sportu, v kulturní činnosti apod.

A ještě poslední otázka na odlehčení: Mnoho studentů klebetí o Vaší perfektní postavě, jak si ji udržujete?

Aha, holka jako lusk: taky tak zelená a ohnutá. Já jsem totiž stále v dietním režimu. Můj manžel má sklony k tzv. prostorově výraznější postavě a tak občas rozhodne, že bychom měli doma začít s dietou. Začneme, ale vyhlášení konce tohoto režimu už neproběhne. Manžel pak nějak záhadně přibere a znovu vyhlašuje dietní období.

A teď vážně. Jako studentka jsem zažila období, kdy jsem s váhou docela bojovala. A protože mám ráda sladká jídla, musím se trochu hlídat. Naštěstí mám v rodině a mezi přáteli sportovce a sport je tedy součástí mého života. Určitě je to i otázka genů, vašeho stylu života a v neposlední řadě i maminčina kuchyně, kterou jsem právě v době studií měla denně. ←

Simona Jakubcová

kresba © Ondřej Tichý



Ondřej Vitula, bývalý předseda studentské rady.

Student přírodovědného lycea. Stále nevíte, o kom se mluví? Co kdybych řekla, že má pandí úchylku? Už víte, kdo to je? To je dobře, já jsem si dovolila položit mu pár otázek.

Ondro, už máš po maturitě, jak bys zhodnotil uplynulé 4 roky studia?

Je to ojedinělá zkušenost, která se již v životě nebude opakovat. Všem jen mohu vřele doporučit nebrat střední moc vážně, protože ji beztak neuděláte uděláte. Potkal jsem tu pravděpodobně přátele na celý zbytek života a to mně přijde jako klíčové, takže za to chemické děkuji a všem přeji, aby to na konci viděli stejně.

Prozrad', kdo ti z profesorského sboru přirostl k srdci nejvíc a jaký je tvůj nejoblíbenější předmět?

Hm, z těch co už u nás opustili (budiž jim země lehká) určitě anglický jazyk - prof. Ellederová. Tato profesorka mě rozhodně dala na této škole zdaleka nejvíc a nikdy bych nechtěl na angličtinu jinou. Jinak rozhodně tělocvik s Pavlisem, ať už jsme drtili voliš nebo florbal. Stejně tak bych vyzdvihl Kamila a jeho neuvěřitelně zábavné hodiny fyziky... On je vůbec celý takový zábavný :).

Strašák jménem maturita, jak vypadala tvoje příprava?

Tři týdny jsem se odhodlával, 2 dny lehce četl a pak jsem si v CPR vytáhl obnovitelné zdroje... Čili jsem tím zbytečně zabil dva dny.

Na škole jsi proslulý pandami, jaký máš vztah k označení „ten s pandama“?

Označil bych to za svůj trademark. Jsem na to právem pyšný a domnívám se, že to jasně demonstruje můj životní postoj a moji filosofii.

Ted' to vezmeme z druhé strany, je někdo na škole, s kým sis nasedl?

Tak určitě!



Tudy cesta nevede, co třeba tvůj nejlepší kamarád ze školy?

Absence

Aha, dobře, a je něco, co jsi chtěl udělat na půdě školy, ale neudělal jsi to?

Ano, našlo by se pár takových věcí, ale za většinu bych čelil ukrutným sankcím, ale... já se vrátím.

Trochu zabloudíme do historie CHEMEXu. V rozhovoru asi 3 roky zpět jsi popisoval ideální partnerku, na kolik % asi tohle tvoje přítelkyně splňuje?

Můj model představený před pár lety měl hlavní nedostatek: nesplnitelný. Má současná dívka ho splňuje minimálně z tolika %, kolik je minimum pro možnost chození se mnou. Toto takzvané minimum však, z pochopitelných důvodů, zůstane zvědavým čtenářkám utajeno. ←

text a kresba Tereza Hlaváčová

Vojta, Jura, Dodo, Pája, Verča, Kája, Monča, Kuba, Pavel, Anička, Verča, Wifin, Hanka, Dejev, Jerry, Martin, Zdeněk, Áďa, Domča, Kačka, Fifa, Marcel, Ellen, Ondra, Kája, Šimba, Libor, Lucka a Filip... toto jsme byli my.

Všichni nás znáte, vždyť jsme s vámi prožili několik let života a studia. Byly to roky zajímavé, plné dobrých i horších událostí. Všechno, co nás nezabilo, nás posílilo. A tak, posílnění čtyřmi roky studia, vyhlížíme maturitu. Někteří s velkými obavami, jiní s menšími, ale všichni ji chceme mít úspěšně za sebou.

Během uplynulých čtyř let jsme spolu prožili opravdu hodně – spousty exkurzí, akcí, taneční a samozřejmě i nějaký ten průšvih se nám povedl vyrobit. Ale všechno se vyvrátilo a vyžehlilo a z nás se stali opravdoví kamarádi.

Když píšeme tyto řádky, vzpomínáme na všechno možné, co se stalo během doby, než jsme se převlékli za neandrtálce a tak trochu se na vás vyřádili a vrátili vám to, co, nám na svých posledních zvoněních dělali předešlé ročníky. Nemějte nám to za zlé a vzpomínejte na nás jako na pohodovou, inteligentní i když trochu ukecanou třídu. Stejně tak bude většina třídy určitě vzpomínat na svá středoškolská léta v dobrém. Děkujeme všem profesorům, kteří nás učili, pomohli nám ty čtyři roky zvládnout a zvláště těm, kteří nás měli dokonce i rádi.

Užijte si zbývající roky na škole, protože i když se vám to nezdá, bude hůř, teď se máte fakt krásně. Hrajte nejen pro diváky, ale hlavně pro sebe...

Vaše 4.A



Něco málo o 4.B

Začátkem září 2009 jsem s velkým očekáváním vcházel do své nové třídy a byl jsem velice zvědav, jací studenti se nám přihlásili na obor Analýza potravin. Při vstupu do učebny jsem si vzpomněl na slova předsedkyně mé bývalé třídy, také oboru Analýza potravin, Sylvy Plíškové, která mi na maturitním večírku přála, aby každá má další třída byla už jen horší. Musím předeslat, že bývalá 4.B rozhodně nebyla prospěchově zrovna na vrcholu, spíše naopak. Proto mé očekávání na novou 1.B bylo značně veliké. První dojmy začátku školního roku byly velmi pozitivní. Třída pracovala a měla velký zájem o školu, ale to se mělo záhy změnit. Již prospěch za 1. čtvrtletí, nejhorší na škole, mě začal utvrzovat v tom, že se snad přání Sylvy splní.



Nakonec nás během studia opustilo 11 žáků, přičemž nám zbylo to zdravé a správné jádro. A zřejmě i proto se ve čtvrtém ročníku jakoby má třída vyměnila. Začali se relativně učit, kolegové je chválili, ve třídě byl větší pořádek, docházka se značně zlepšila a učit v mé třídě byla radost. Proto mě velice mrzí, že k maturitní zkoušce nejde plná sestava 4. ročníku (bohužel Bohumila „Bobina“ Havířová byla z NEJ hodnocena nedostatečně). I přesto svou třídu velice chválím a mám z ní radost, jak šla do sebe.

Ale abych nepsal jen o prospěchu, musím vyzvednout i další zásluhy mé třídy, a to především jejich nadšení ve 2. a 3. ročníku pro propagaci naší školy na veletrzích vzdělávání, na ZŠ a DOD. Moje třída se totiž velice zapojila do zábavných pokusů, a to pod vedením „bosse“ Marka Saxe. Ten společně se svým týmem Bobinou, Maruškou, Alešem, Jakubem, Martinou, Zuzkou, Markétou, Veronikou, Klárou, Zdeňkem a dalšími z vlastní iniciativy rozšířili a nacvičili nové úžasné pokusy, jako např. modrý „šmoulí“ bengálský oheň aj.

Rovněž můj dík patří Nikole Hájkové a Janě Zhejbalové, které od 1. ročníku měly vždy vyznamenání a tím „vytahovaly“ náš prospěch nahoru.

Závěrem bych chtěl mé třídě popřát:

Mé milé děti (nemám jen své dvě vlastní, ale i vás), přeji vám u maturity hodně štěstí, ať si vytáhnete tu správnou otázku, ať vás nervozita a stres potkají co nejméně, a hlavně, ať odmaturojete dle svých představ a očekávání.

Dveře do mého kabinetu budete mít vždy otevřené, mějte se krásně a těším se, že ve středu 29. května ve 20:00 budeme moci společně říci: „Uf, máme to za sebou, ale stálo to za to“.

Váš Tomáš Buriánek

Dostala jsem za úkol napsat článek o své třídě. Psát článek o 4.B je poněkud málo, protože bych popsala celou knihu. Dá se říct, že 4.B začala být pořádnou třídou až ve čtvrtáku. Když jsme nastoupili do prváku, byli jsme všichni ve třídě naprosto odlišní, a to byl problém. Až tento – poslední – rok jsme začali držet pohromadě a víme, že to strašně rychle uteklo. Klidně bychom si ještě jeden rok přidali. Za měsíc se však rozutečeme každý jinam a na střední školu nám zbudou jen vzpomínky. Nikdy jsme nebyli nejlepší třída na škole a víme to.

Náš pan třídní profesor Ing. Tomáš Buriánek nás musel v prváku dostat za trest, jinak si to neumím vysvětlit. Postupně však z naší třídy každým rokem někdo zmizel a k maturitě se nás dostalo 24. Prožili jsme spolu jako třída spoustu krásných chvil, ale i chvil, které nebyly zrovna úsměvné. Absolvovali jsme spoustu školních akcí, kde jsme se postupem času dali všichni ze třídy dohromady. Teď máme před sebou poslední akci a tou je maturita. Ať už to bylo celé čtyři roky jaké chtělo, teď víme, že máme na co vzpomínat. I když máme pověst nejhorší třídy, doufáme, že nás někdo v následujících letech překoná.

Markéta Dobešová

Vzpomínka na 4. C 2009 - 2013

Když v roce 2009 nastoupilo 34 „žáčků“ do prvního ročníku, čekaly je čtyři roky studia na naší škole. Ted' je tomu týden, co maturovali, a mně už začínají chybět. Čekám, že se ozve zaklepání na dveře a objeví se některá ze známých firem s omluvenkou, přijdou si pro papíry nebo se jen tak za mnou zastaví. Měl jsem je rád.

V průběhu těch čtyř let dospěli a stali se z nich mladí lidé s vlastními názory a cíli, kterých by v životě chtěli dosáhnout. Během studia odešly pouze dvě studentky, jedna hned v průběhu prvního ročníku přestoupila na zdravotní školu a druhá odešla ze zdravotních důvodů po třetím ročníku.

Po celé čtyři roky se v hojném počtu poctivě zúčastňovali všech mimoškolních akcí, ať už to byly lyžáky, voda, nebo sportovní reprezentace školy. Se školní docházkou to bylo trochu horší, ale nakonec to vždy nějak zvládli a k maturitě šli až na jednu všichni. Státní část maturit proběhla bez problémů, profilová se nezdařila dvěma. Ale na podzim ji už určitě zvládnou!

Chtěl bych všem popřát, aby jim vyšlo další studium a dařilo se jim i v osobním životě. Myslím si, že je naše škola pro další život dobře připravila. Záležet teď bude hlavně na nich samotných. Jejich třídní učitel (bývalý) jim však stále bude držet palce.

Jiří Pavlíček

Napsat krátký článek o naší třídě je velice těžké, protože je tolik zážitků, kterých jsem s těma magorama prožila, že člověk ani neví, co vypíchnout. Od prvního seznámení přes lyžák, Chorvatsko a i školní akce - a skončilo to tady - u maturity. Celé čtyři roky jsme byli super kolektiv, který držel při sobě, i když někteří si mezi sebou nesedli. Když nastaly neshody, tak jsme se vždycky nějak domluvili. Měli jsme super třídního, který nám se vším pomohl a vždy nás podržel. Dalo by se říct že jsme ho brali jako takového „tátu“. Měli jsme dokonce i třídní maskoty – šneky Žraloka a Laloka. Byly to báječné chvíle a mrzí mě, že už to končí. Většina jde na vysokou školu a zbytek končí bůhví kde. Věřím ale, že všichni mají na co vzpomínat.

Nikola Králíková



Moji milí penicilíni,

váhám, zda námětem dopisu bude *Poprvé a naposledy* nebo *Vzkaz v láhvi*. Nějak se nemohu rozhodnout. A tak zkusím náměty oba.

Poprvé vám píše jina, než na tabuli nebo na e-mailovou adresu, kterou nezasvěcený čtenář najde v oslovení. *Poprvé* řadím vzpomínky celých čtyř let a vzpomínám na vaše *poprvé* na chemické. A že toho nebylo málo. Minulost dnes nechám stranou, vracet se nebudu. Čeká vás první a pevně věřím, že i poslední zkouška dospělosti. Užijte si to, co je pro vás na chemické *naposledy*. Ať je to poslední hodina každého předmětu, poslední oběd, poslední zvonění, poslední kafe z automatu nebo poslední pusa u šatníkových skříněk. Poslední pozdní příchod už raději nezkoušejte.

Abych nezapomněla na vzkaz v láhvi. *Every new beginning comes from some other beginning's end.*

Vaše Marcela Hallová

Nejlepší zážitek za 4 roky studia? Ono se těžce vybírá, zážitků bylo mnoho, a je pravdou, že ne vždycky to byl zážitek k popukání. Trošičku jsem ale zalovil ve svých pamětech (a že to byla fuška) a našel jsem jeden zážitek, na který budu s úsměvem vzpomínat i dávno po studentských létech. Vše začalo jednoho slunečného dne v jídelně...

Právě nám zazvonilo, a tak jsme se jako stádo divokých bizonů vydali na oběd. Už když jsme přicházeli, stála u jídelny fronta jako na banány. Někteří čekání vzdali jiní ne. Zatímco jsme všichni celí neklidní čekali, až se ten dlouhý had posune směrem k mokrým hnědým tálům, si to do jídelny přikráčel náš spolužák. Nechtěl čekat spolu s námi a to se mu stalo „osudným“. Přitočil se k jedné z postav vpředu. V domnění, že se jedná o jeho kamarádku, jí něžně plácl přes zadek a polohlasem jí praví: „Zdovolíš, krásko?“ Místo jeho kamarádky se na něj ale otočila jedna z bývalých profesorek matematiky...

Byla značně v rozpacích, a spolužák se začal, trošku koktavým hlasem, rychle omlouvat. Paní profesorka si však zachovala nadhled a spolužákovi poděkovala, že jí právě omladil o několik let. Od té doby si náš kolega dává dobrý pozor, koho na obědech oslovuje.



Jakub Zich

sestavil Ctibor Štípský, foto © Marek Sláma

V tomto čísle jsme si pro vás připravili rozhovor s dvěma akademickými pracovníky působícími na Ústavu chemie a biochemie
MENDELU –

s **prof. Ing. Reném Kizekem, Ph.D.**
a **doc. RNDr. Vojtěchem Adamem, Ph.D.**,
který je navíc absolventem naší školy. V podvědomí veřejnosti jsou dle mého názoru nejvíce díky výzkumu tzv. nanotransportérů a s tím spojeného proteinu apoferitinu. Pomocí tohoto proteinu by se v budoucnu do nádorem postižených buněk mohlo cíleně vpravovat léčivo, které by tak neohrožovalo okolní zdravé orgány. Některé otázky jsme položili pouze jednomu z dotazovaných, ale polovina otázek je položených oběma, můžete tedy porovnávat názory dvou osob ze stejného pracoviště.

Jak hodnotíte dnešní úroveň vzdělání? Myslíte si, že upadá?

A: Nemyslím si, že úroveň vzdělání upadá. Bohužel se ale snižuje množství encyklopedických znalostí. Jako student jsem nesnášel nemožnost v hodinách vědět věci navíc, to se dnes dost změnilo. Dolů to ovšem sráží fakt, že díky čím dál menším znalostem není na čem stavět.



K: Je strašná. Dnešní generace projevuje dosti nezájmu a o základech ani nemluvě. Ty jim chybí úplně. Je to taková sinusovka – myslíme si, že jsme úplně nahoře, ale přitom postupně klesáme. Jednou je rozvoj, pak nastává pád, všude.

Co vás dostalo ke studiu chemie, biochemie? Kdy to zhruba bylo?

A: Již na základní škole mě bavila chemie, kde jsem navíc v hodinách měl dobrou možnost vědět informace navíc a neodradila mě ani ne moc příjemná učitelka. Z pohledu zpět jsem rád, že jsem studoval na SPŠCh a ne na Gymnáziu kpt. Jaroše. Od toho mě odradila rodina.

K: Již od mládí jsem byl rozhodnut studovat biologii. Po základní škole jsem se vzdělával na gymnáziu, poté Mendelova a Masarykova universita. S pohledem zpátky musím konstatovat, že i dnes bych se rozhodl stejně.

Jaký je cíl vaší práce s chemií, biochemií? Čeho byste chtěli v této oblasti dosáhnout?

A: Když jsem ve 20 letech poprvé vstoupil na Mendelovu universitu, prohlásil jsem: „Změníme svět“. Dříve jsem myslel, že tím pomůžu lidem, avšak dnes, v mých 31 letech, si to již nemyslím.

K: Už nic nepotřebuji.

Jak se vám líbilo na SPŠCh? Vrátil byste se na tuto školu?

A: Na SPŠCH se mi líbilo, naše třída byla výborný kolektiv. Byla s nimi zábava. A když jsem začal studovat chemii na Masarykově universitě, překvapilo mě, kolik mi ta škola dala. Absolutně žádné znalosti mi nechyběly.

Co vám dělalo problém na vysoké škole v prvních měsících?

A: Z hlediska znalostí nic. Ale ze začátku jsem byl dost zklamán a první přednáškou znechucen. Ani zde nebyl žádný prostor k diskusi, ve třídě muselo být ticho „až by byl slyšet špendlík spadnout“. Velmi mě ten systém zklamal. Toto negativum však tisíckrát převážila možnost práce v laboratoři. Mými školiteli byli doc. Libuše Trnková a prof. René Kizek – jsem jim velmi vděčný.

K: Studium na vysoké škole bylo bez problémů, krize přišla až ke konci studia, neboť vše již bylo takové fádní.

Jak získáváte finance na vědecké projekty?

A: Je to velmi komplikované, ale především to jsou granty.

S jakými problémy jste se setkali (setkáváte) při výzkumu nanotransportérů?

A: Tento výzkum stojí mnoho času. Největší problém ale spatřuji v tom, že na něm musí spolupracovat mnoho lidí z různých oborů, což ovšem přináší problémy, zvláště když sebou navzájem dosti opovrhují.

Jak dlouho vám tento výzkum trval? Byla to náhoda či spíše záměr?

K: Dá se říci, že výzkum trval více než 10 let, protože je potřeba jistých znalostí, pracovního zázemí a spolupráce. ←



foto © Martina Vrzalová

text Lukáš Urbánek

↑ doc. Adam

← prof. Kizek

Můj prvák na chemické

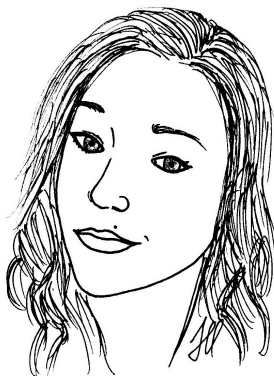
Začátky jsou vždy těžší, ale příjemné. Všechno vám připadá tak neobjevené, nezažité. Noví přátelé, prostředí, učitelé, zvyky...

Ale jak to tak bývá, počáteční nadšení postupně opadá jako u všeho a úsměvaví lidé se postupně vybarvují. Nastává tak klasická rutina. Po dobu „prváku“ se ale staly i události netradiční: například „odchod“ skvělé angličtinářky, nebo události zpestřující jako třeba poslední zvonění, výlety, návštěvy kulturních center a mnohé další.

Co se přátel týče, jsou tu tací, o kterých se dá říci, že budou vaši kamarádi celý život. Prostě si padnete do oka, ať se snažíte nebo ne.

A tak to má být.

Nakonec bych ráda dodala, že jsem hrozně ráda za třídu kterou mám. A shrnutí mého prváku na chemce? Je překvapivě pohodový, poznávací a zkrátka dobrý, jen to všechno nějak moc rychle uteklo.

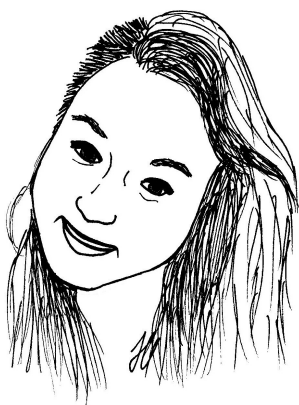


Lucie Bílková

Druhák

Dementní zjištění, že si z prváku absolutně nic nepamätujete a musíte se učit věci, který nechápete, protože vám na nic nenavazují. Musíte se rok dopředu nahlásit na „užitečné“ semináře, protože než bude maturita, tak podmínky změní nejmiň 4x, jako by nestačilo, že už teď nemáte čas absolutně na nic. Napiš článek na tohle, nauč se na 5 testů na jeden den a viš co?

Jdi ještě na brigádu a až budeš doma, dej prát 3 pračky, až to uděláš, tak běž ještě nakoupit. Proč ne, že? Jasně, nadávám tady na věci, který jsou pro dospěláky normální, ale sakra, proč se nám musí všechny povinnosti nahrnout najednou? Jo a kdo nepochytil, škola má nový schody a stříšku nad nima. :)



Tereza Čípková

Můj třeták na chemické

Nesnadná otázka. Není podstatné, s čím vším se musíme prát, na co všechno zkoušíme zapomenout, kvůli čemu se v noci podobáme obětem vysokého napětí, kam všude se bojíme jít. Všichni to známe. Je důležité pouze to, v co věříme. To, co má pro nás opravdu smysl. To, čím jsme si jisti. Člověk má někdy bláhovou potřebu věřit jiným. Co jsem se za svůj třeták, tedy další rok života, naučila, že na nikoho se

nemůžeme spolehnout, můžeme věřit jen sobě, všechno ostatní nás zklame a zlomí hned při první příležitosti. Žádné rčení, žádné pověry ani naivní zvěrokruhy souvislosti nedávají smysl. Jsou tisíce krásných citátů bohům či polemiků, ale žádné z nich neplatí tak, aby nám dělalo zábradlí celý život. Ať nemáte z mých pesimistických výjevů smutný den, tak tedy poslední poznatek či rada, jak chcete: doufejte ve šťastný konec, když ne život. A už vůbec nikdy se nesnažte přemýšlet o smyslu bytí či spravedlnosti, protože budete pak velice zklamaní. Snad víc, než když zjistíte, že Godot opravdu nepříjde.



Izabela Štěpánková

Vítulovy dobroty

Zdá se to jako včera, když jsem seděl první den ve třídě. Ostatní noví chovanci kolem mě chodili s děsem ve tváři, pravděpodobně přemýšlejíc, kolikrát mohlo individuum jako já propadnout. Přechod ze základní na střední školu je, jako když devět let vaříte jídlo ze sáčku a najednou zjistíte, že si ho můžete připravit i sám.

A v duchu předešlého odstavce jsem i já započal svoji čtyřletku. Nové suroviny jsem se snažil co nejlépe využít a častokrát jsem byl po právu odměněn od našich kuchařů. Leč je pravdou, že občas se mi povedlo uvařit takovou specialitu, že se s ní nemohl ztotožnit ani sám Šéfkučař, a já musel následně přehodnotit, zda-li je vlastně uvařená dobrota vážně tak skvělá. Často jsem se za takové specialitky snažil i tvrdě bojovat, ale většinou to nemělo valného efektu.

Jak tak postupně podstupujete ty čtyři roky, tak si uvědomíte, že to, o čem jsem psal, je vlastně jen omáčka. Už jsem to v jednom ze svých neméně úžasných článků psal, ale je to prostě důležité sdělení. Střední není o tom uvařit co nejlepší guláš, střední je o tom pochopit, že občas i ten sebelepší guláš nebude někomu chutnat a dá vám to pěkně sežrat.

Zkrátka a dobře, střední je jako bonboniéra, jejíž každý kousek si musíte zavčas vychutnat, protože se stejně časem zkazí.

S pozdravem pro všechny budoucí kuchtyky



zasloužilý umělec-chemik Ondřej Vítula

kresby © Tereza Hlaváčová

jaro brněnské



Můj vůbec první článek byl brněnským průvodcem v kostce. Nyní musím uvažovat nad otázkou: Co může Brno nabídnout na jaře? Rozkvetlé, vonící sakury tvořící přirozenou psychickou bariéru mezi silnicí a chodníkem, probouzející se park pod Špilberkem a další.

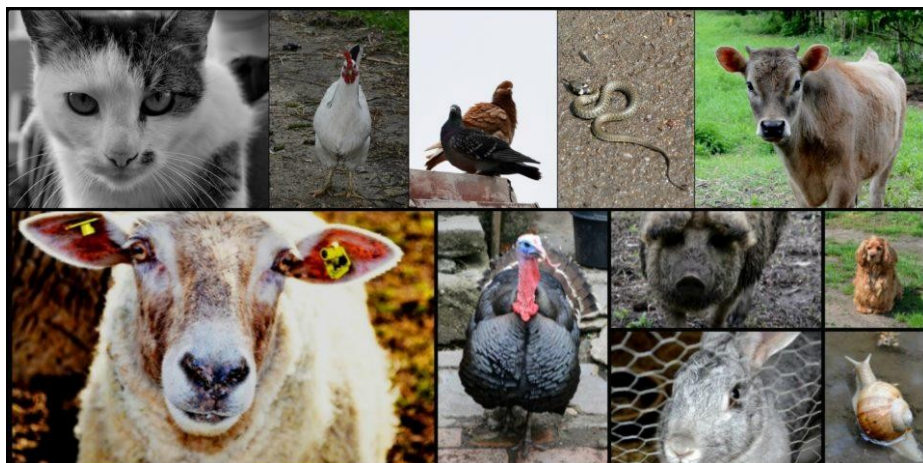
Místo, které by měl každý Brňan na jaře vidět je obora Holedná. Málokdo tak dělá a já k tomu mám jediný komentář: Nevíte, o co přicházíte. Malá, pruhovaná prasátka běžící v oboře hned na začátku nejsou vším. Obora Holedná nabízí mnoho úchvatných pohledů na překrásné scenérie lesa. Nutno poznamenat, že je to místo vhodné na procházky (a to i ty romantické), ale třeba i na schůzku s odvěkými rivaly. Stačí ujít zhruba kilometr. Pak stojíte tvář v tvář muflonovi. Tedy jednomu z muflonů, kterých je zde několik desítek vypuštěno volně. Rivala vylekáte a vy se pobavíte – je lepší kombinace? Nezaručujeme však úspěch. V oboře jsme strávili celé jedno odpoledne a muflony nejenom, že jsme nepotkali, ale ani neviděli.

Dalšími místy, kde lze jaro v městském prostředí žít, nikoliv přežívat, je nespočet brněnských parků. Ať už je to oblíbená spleť cestiček pod hradem Špilberk, park u pavilonu Anthropos, Kraví hora, Lužánky, Tyršův park... Všude tady nabažíte své receptory vším jarním. Ucíte vůni rozkvetlých rostlin, uvidíte parkovou symetrii a úhlednost. To, co budete vnímat však bude jaro.

jaro vesnické

Jaro na vesnici má pro mě kouzlo především v tom, že se mi přímo před očima promítá probouzející se jarní příroda. Na polích se vesele žlutí řepka, začínají obrůstat větvičky stromů a vinogradů, klebetivé tetky vylézají ze svých skromných příbytků a kolem nohou se mi začínají motat roztomilá koťata. Pro ty, co tyto situace vyhledávají, ať už pro inspiraci nebo relax, je vesnice jako stvořená.

Spoustu emocí ve vás zanechá například dnes už opomíjená procházka lesem, rekreační jízda na kole či návštěva statků místních sedláků a rančerů. Můžete vidět takřka všechna domácí zvířata od slepic přes krocany (lidově moráky) až po býka Frantu, jak tomu bylo v mém případě. Pokud nejste fanouškem ani jedné z již zmiňovaných aktivit, doporučuji vám poslední - vychutnat si jarní atmosféru u skleničky dobrého vína v jednom ze sklípků, na které je ta naše jižní Morava bohatá!



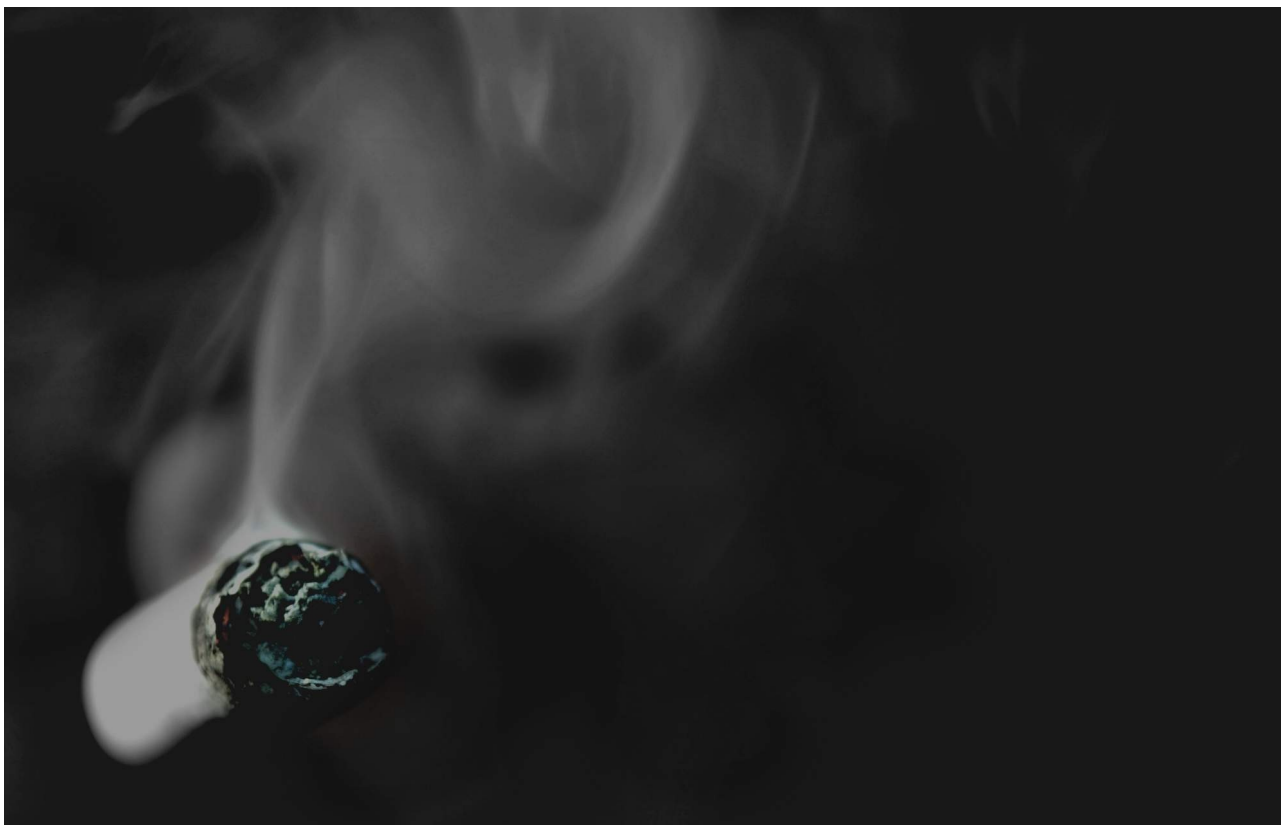


ausländischer Frühling

Už jen když přejedete české hranice a u cesty Vás přivítá první cedule nebo značka s nápisem psaným německy, zanechá to ve Vás neméně příjemný pocit, jako je krása čistých rakouských vesniček. Co je ovšem zvláštní je to, že jsou většinou zcela vylidněné, jen občas někde stojí skútr, vozík se zeleninou u domu místního sedláka a nebo pár vesničanů uklízejících před svým pozemkem. Když projíždíte mezi vesnicemi, upoutají Vás většinou větrné elektrárny, kterých je v Rakousku hojně. Vídeň je pravým opakem již zmiňovaných vesniček. Schönbrunn je takřka nemožné vyfotografovat bez toho, aniž by Vám do záběru někdo vběhl, Mariahilfer StraÙe se jen hemží hromadou nejen Rakušáků, ale i cizinců, co pomalu překopávají svůj zimní šatník a co se týče metra, je to jedno z mála míst, ve kterém se narozdíl od brněnských šalin posadíte alespoň na chvíli. Ovšem ať je Vídeň přelidněná, jak chce, jarní atmosféra je zde nenahraditelná, což také dokazují davy lidí. Každé místo, kde je to jen možné je vyplněno zelení, zahrada Schönbrunnu je okouzlující a zářící barvami jara a rozkvetlých tulipánů. Stejně jako intenzivní vůní šeráků. Zkrátka jarní Vídeň je okouzlující a určitě stojí za to, navštívit ji alespoň na jeden den.



text Simona Jakubcová, Marek Sláma, foto © Simona Jakubcová



Jdem' na čmouda?

„Dobrý večer,“ hlásí z televize, „vítejte u Událostí České televize.“ Já sedím na balkoně zapaluji svoji večerní cigaretu a poslouchám, co se za den událo. Ano, jsem kuřák. Ano, navzdory tomu, že se proti skutečnosti, že kuřák má psát článek o kouření, někteří stavěli, jej píšu.

Long nicotine story

Je mi 12 let. Tehdy se ze školy vytrácíme o volné hodině, nebyl to problém. Katka donesla cigarety. No to přece musíme zkusit! Ale přšelo. Napřed nehořel zapalovač, posléze se podařilo zapálit první cigaretu. Můj první potah – nedá se ani říct, že by to byl šluk v pravém slova smyslu – jsem okamžitě vypustil se znechuceným výrazem a odběhnutím do školy. V keři za školou, za deště, v pantoflích toho člověk moc nezmůže. Zvlášť v březnu. Pak jsem čekal, než zbytek přijde. Radostný na přivítání byl především překrásně vysoký hlas jedné z kamarádek, která zjistila, že si svojí první cigaretou propálila kabát. Smích jsem neudržel až ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že ten kabát je bílý.

O dva roky později. Je pondělí, ve škole začínáme v sedm. Anglickou konverzací! Vojta říká, že po cígu to bude v klidu.

Po měsíci. Jdu do trafiky na Úzké pro svoji první vlastní krabičku, protože z nás tří vypadám nejstarší. Zároveň jsem ujišťován, že ta trafika je vyzkoušená, určitě mi to prodají. Klepu se jako čivava na zimní procházce. „Červený lakiny,“ vykoktal jsem po pár sekundách urputného snažení. Z trafiky se ozve zamumlání. Proboha! Tak, teď na mě zavolají policajty, nebo snad chce občanku?! Vždyť žádnou nemám! Jsem v koncích. Mám utíkat, nebo doufat v to, že těch pár zamumlaných slabik byla cena? Doufám v to, že cena a podávám staříčké paní stovku. Společně s mojí první krabičkou mi vrací nějaké drobné.

K čemu bych přirovnal poslední tři odstavce? Ke třem barvám, které často potkáváme na semaforech. U prvního odstavce neustále svítí zelená, prakticky nic se neděje. U dalšího odstavce se již hlásí o slovo oranžová. Jakmile jsem si však koupil první krabičku, svítí červená. Ale ještě lze ujet. Tím, že nezačnu kouřit periodicky – každý den ve stejný čas. Začal jsem. A kouřím dodnes.

Co mě k tomu vedlo? Proč jsem začal kouřit periodicky? Každé ráno o půl osmé jsme od prvního září mívali srazy se spolužáky z mé třídy. Cigaretu byla samozřejmostí. Když si někdo nezapálil, hned se ozvaly dotazy, jestli kouří. Když ne, tak jestli někdy. Že nikdy? Tak si to zkus! My ti klidně jedno cígo dáme a zapalovač půjčíme. Když někdo nekouří, nemá to jednoduché. Především pro abstinenta je to pokušení strašné.

Kouření a sociální vazby

Vraťme se však k problematice sociálního významu kouření. Nesmíme jej zanedbávat – vždyť zde máme příklady jeho nesmírného významu – dýmky míru. Podívejme se však na další sociální aspekt: kouření v restauracích. Necháte se k cigaretě spíš přemluvit v restauraci u piva nebo venku, v dešti? Samozřejmě, že v restauraci. A kouření má obrovský sociální vliv právě i v restauračních zařízeních. Tento vliv však nevytváří podprahově, ale zcela uvědoměle.



Vytváří jej totiž živou diskuzí, která si prošla všechny programy – ať už televizní, či snad rádiové. Kouření v restauraci – uvažování o jeho bezvýhradném zákazu – se totiž rozvířila zatím stojatá voda restauračních kuřáků. Bojovat však začali i nekuřáci. Pokud vezmu logicky hlavní argumenty obou stran – omezování osobní svobody jedince tím, že: v případě nekuřáka musí při konzumaci pokrmu, či jídla, kvůli kterému do zařízení jde, nasávat i škodlivý cigaretový dým. V druhém případě kuřáka – že si cigaretu zapálit nesmí. Těžko soudit, zda-li takovéto formy omezování osobní svobody lze nazvat omezováním osobní svobody. Jedno je však jasné. Zákaz kouření přijde. Ať už dřív nebo později, někdy se od piva prostě bude muset začít vstávat. Tak bude nahrazena nejčastější věta štamgastů: „Franto, ještě jedno!“ různými variantami pubertálního „Jdem‘ na čmouda?“

Nekuřáci v tomto případě budou mít vyhráno a nebude se jim kouřit pod nosem. Je nutné položit si otázku: Proč nekuřáci nechodí do restauračních zařízení, kde již teď je kouření zakázáno v plné míře? Proč sponzorují majitele kuřáckých zařízení? Nekuřáci, zamyslete se, nenadávejte a jděte do nekuřáckého podniku. Jen v Brně je jich kolem sedmdesátky. Podpoříte tak konkurenci a třeba v hospůdce, kterou zrovna vy máte blízko zákaz zavedou pro klesající tržby. Není nic logičtějšího.

Problémem, kterým je s kouřením spojený, jsou také předsudky. Netvrdím, že kouření je utváří, tvrdím, že je umocňuje. Milý profesorský sbore, zaměřme se na vás. Je ráno, přibližně půl osmé, druhá půlka dubna. Vy jdete do práce a vidíte někoho, kdo vypadá jako student. Tedy trochu mladší student. Vy jste si ho nevšiml (případně nevšimla) kvůli vzhledu, ale kvůli cigaretě v ruce. Tu zahazuje do kanálu. Vy vidíte tu neznámou tvář vstupující do chemického impéria. Na recepci je uvítán a odchází si sednout k přijímačkám. Jakou nálepku má u Vás takový případný student? Lépe řečeno: už má nálepku, že?



Finance

Tedy pro některé. Ale spočtěme si to sami. Jako reprezentativní příklad poslouží pan X. Pan X vykouří sedm cigaret denně. To je zhruba padesát cigaret na týden, což znamená dvě stě cigaret měsíčně. Zátěž pro plíce, ale i pro peněženku. Dvě stě cigaret je 10 krabiček. Jedna krabička levnější ze značek stojí 68,-. Pan X tak utratí za cigarety téměř sedm set měsíčně. Má to zapotřebí?

Zdraví

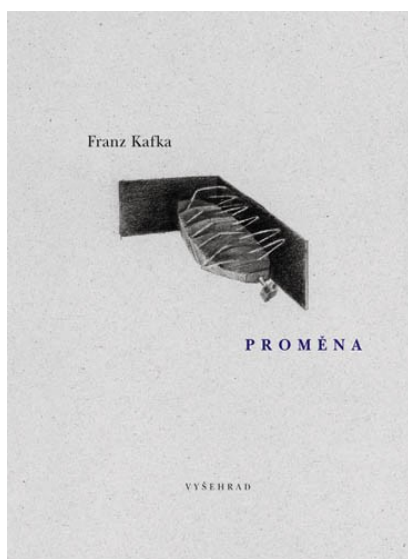
Je jistě hlavním a stěžejním problémem. Byť nikotin v cigaretách obsažený mozek stimuluje, další látky těžce škodí. Každý zná obrázek plic kuřáka. Nevím, zda-li vyměnit zdravé plíce za krátkodobou stimulaci mozku. Nejsem tím, kdo by měl popsat desítky řádků o vlivu kouření na zdraví člověka, ale jednu věc vyzdvihnu: dámy, když si z cigarety potahujete, tak špulíte pusku do nepřírodních poloh. No a to způsobuje vyšší vráscitost a to přece nechcete.



text Marek Sláma

foto © Simona Jakubcová

Proměna / Franz Kafka



Vciťte se do kůže člověka, který ztratil kontakt se sebou samým a kterého zachvátila prapodivná přeměna v brouka. Celý život chodíte po dvou a po přeměně si ani neuvědomujete, že cesta do práce není to nejdůležitější na světě. Jak byste asi reagovali? Také byste jako hlavní hrdina této knihy, Řehoř Samsa, nejdříve přemýšleli nad svými povinnostmi a teprve poté byste mysleli na to, co se vlastně stalo? Ráno se probudíte a ležíte si na krovkách. Svými nožkami mácháte ve vzduchu a máte strach o své nejbližší, abyste jim ve své nynější podobě nepřiřadili infarkt, nebo mozkovou mrtvičku. Jak by vás přijala vaše matka? Co váš otec a sestra? Kdo by se stal strážným andělem a pod tuhými krovkami nalézal člena rodiny? Pokud jste někdy přemýšleli právě nad tímto, tak je *Proměna* to pravé ořechové právě pro vás. Kniha je velice dobře a hlavně čtivě psaná. Díky jejímu uchvacujícímu příběhu, který se rozkládá na zhruba sto stranách textu, se

dokážete ponořit do záhybů mysli člověka, který sice není člověkem, ale stále má své lidství. Tato kniha spadající do maturitní literatury, je vhodná pro všechny ne příliš horlivé čtenáře. K závěru bych chtěl ještě říci, že kniha má příjemné rozměry a v pohodě se vleze i do větší kapsy. Knihu hodnotím celkově 95 %, neboť myšlenka i příběh byly tak uchvacující, že vaše mysl se ihned sladí s tóninou knihy a nepustí vás až do konce.

Ctibor Štípský, přebal knihy © bookfan-static.eu

Pozvání na letní hudební festivaly

ROCK FOR PEOPLE

Devatenáctý ročník tohoto poměrně proslulého multižánrového hudebního festivalu se opět tradičně koná v Hradci Králové. Letos by se měli ze zahraniční scény ukázat například Queens of the Stone age, Thirty seconds to Mars nebo Billy Talent a z té domácí Kabát & Big Band, Kryštof nebo Tomáš Klus. Rozhodně si zde v termínech 2.-5.7. každý najde svoje.

Zdroj obrázku: <http://mesta.infocesco.cz/>



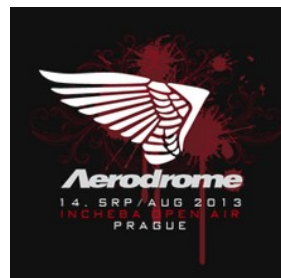
MASTERS OF ROCK

Další již poměrně zaběhlý festival, který se těší nejen pozornosti českých fanoušků. Koná se ve Vizovicích, konkrétněji v areálu likérky Rudolf Jelínek. Zde je také mnoho známých jmen, jako příklad však rozhodně postačí Accept, Dragonforce, The Exploited, Yngwie Malmsteen. Zde jsi svoje najde hlavně fanoušek „tvrďší“ hudby a to sice v termínech 11.-14.7.

Zdroj obrázku: <http://www.mastersofrock.cz/>

AERODROME FEST

Rozhodně ne příliš známý festival ve srovnání s předešlými dvěma, ale na druhou stranu si nemůže zadat s vystupujícími, kteří jsou opět, co se týče známosti a kvality, skvělí. Můžete se těšit na System of a Down, NOFX a Killswitch Engage. Tento festival rozhodně nikoho neurazí! Koná se 14.8. v Praze v areálu Výstaviště Holešovice, kde se v minulosti konal například festival Sonisphere.



Zdroj obrázku: <http://www.eventim.cz>



Koncert: ALICE COOPER

Nakonec bych si dovilil uvést koncert, který se koná u nás, v brněnské Kajot Areně. Alice Cooper zde již vystupoval a proslul například tím, že se během jeho koncertní „show“ oběsil. Ano, je to tak – kdo je fanouškem klasického rocku a nejlépe ještě hororové show, tak si rozhodně nemůže nechat ujít tuto událost datovanou na 26.7.

Zdroj obrázku: <http://www.ticketpro.cz/>, text *Jakub Šiler*

„Ahoj Tes, napíšeš nějakou recenzi na hudbu?“ Tak znělo zadání toho, co právě čtete.

Jazz Fest Brno. Co to je? Normálně bych řekla: „Vygooglete si to,“ ale nechci být hnusná a vysvětlím to z pohledu laika. Jazz Fest Brno, jak už název napovídá, je festival plný jazzu - pro experty, kteří poznají každou chybně zahranou notu, až po neznalce, kteří chtějí zkusit něco nového. Jednotlivé koncerty jsou obvykle po 2 skupinách /tria, quarteta nebo sóla/. Skupiny jsou různé úrovně, složení nástrojů, národnosti a věku členů. A Brno? Tak kde jinde to uspořádat.

Měla jsem tu možnost zúčastnit se jednoho koncertu, který byl v Divadle Husa na provázku. Když jsme se pohodlně usadili a povypínali vyzvánění na telefonech, vystoupil na podium postarší pán, který akci zahájil svým proslovem. Po něm na scénu přišli Luboš Soukup Quartet (Luboš Soukup (CZ) – saxofony, Christian Pabst (DE) – piano, Joel Illerhag (SWE) – kontrabas, Morten Hæsum (DK) – bicí). Hudba, kterou hráli, byla hodně zajímavá, zběsilé mlácení do bicích a hra na klavír - pěkný podklad pro saxofon. Jak je zvykem, předávali si u každé skladby sóla. Začal saxofon, ostatní ustali. Poté klavír s lehkým podmazem basy. A nakonec bubeník hrál na kravské zvonce (kastrolky). Vesmírný oltář, Šaman, Folk Summer, Escape - pár skladeb, které zazněly.

Po krátké přestávce opět vyšel na podium řečník. Vyplňoval čas, aby se mohla další skupina připravit. Dokonce přidal i anekdotu. Celkem vtipnou, takže se smálo celé publikum.

Další skupina - Will Vinson Quartet (Will Vinson (UK) – alt saxofon, Lage Lund (USA) – kytara, Chris Smith (NOR) – kontrabas, Jochen Rueckert (DE) – bicí) byla od první skladby lepší. Nástroje ovládané s ďábelskou lehkostí vydávaly kvalitnější a poslouchatelnější tón. Pokus saxofonisty o češtinu byl taky zábavný, po prvních dvou pokusech přešel do lehké angličtiny (rozuměli více méně všichni). Skladby jako I'm James Bond a Cherry Time byli sice delší než v první části, ale nikdo neodešel. Will Vinson Quartet zakončili koncert přídavkem v podobě saxofonu a kytary. Nakonec se přišli 2x rozloučit a poděkovali, jaké jsme byli skvělé publikum.

Po koncertě bylo možné vidět obě skupiny v předsálí, koupit si jejich CD, trička nebo jiné předměty.

Tereza Čípková, zdroj ilustrace jazzfestbrno.cz





CHEMEX



číslo: 14
náklad: 150

fb.com/spschbr

školní periodikum | vydává Střední průmyslová škola chemická, Brno, Vranovská 65

ediční rada: Mgr. Darina Hradecká, Mgr. Jiří Lach

šéfredaktor: Marek Sláma

zástupkyně šéfredaktora a výtvarnice: Tereza Hlaváčová

redaktoři: Lucie Bílková, Tereza Čípková, Jana Hrachovinová, Simona Jakubcová,
Gabriela Kadidlová, Jiří Martenek, Jakub Šiler, Otibor Štipský, Izabela Štěpánková,
Lukáš Urbánek, Ondřej Vitula

výtvarník: Ondřej Tichý